Буцан Д. В.,
здобувач кафедри міжнародного обліку і аудиту,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ АНАЛІЗ У СИСТЕМІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Як і вся система стратегічного управління, аналіз управління інвестиціями відіграє ключову роль у питаннях досягнення стратегічних цілей, спрямованих на економічний розвиток підприємств. Концепції вимагають адекватної методології стратегічного управління і планування. Наукова методологія стратегічного управління і планування знаходиться в безперервному розвитку. Виділяються основні етапи зміни сутності та методології стратегічного управління залежно від мінливих економічних умов.

Аналіз системи стратегічного управління — це комплексна проблема, яка передбачає оцінку зсередини; оцінку зв'язків з екзогенними економічними параметрами; створення механізму контролю і накладення адекватної організаційної структури. Наше дослідження спрямоване на розгляд одної з функціональних підсистем аналізу стратегічного управління інвестиціями, а саме аналіз стратегічного планування інвестиціями.

Стратегічне планування відрізняється від довгострокового планування, тому часовий горизонт планування не є основною відмінною рисою стратегічного планування.

Стратегічний план — формальна система, яка вказує шлях досягнення стратегічної мети. Або більш повно — розгорнутий у часі, збалансований за ресурсами, взаємопов'язаний по відношенню до генеральної мети перелік стратегічних заходів, спрямованих на досягнення стратегічних цілей.

Аналіз стратегічного планування інвестицій розглядається нами як один з механізмів розробки інвестиційної стратегії підприємства. Підхід до розробки інвестиційної стратегії на базі аналізу стратегічного планування повинен, на нашу думку, включати прикладні методи стратегічного планування. Тому аналіз методів стратегічного планування, що входять у систему стратегічного управління повинні задовольняти наступні умови:

— можливість врахування «людського фактору»;

— органічна сумісність з методами оперативного управління;

— здатність оперативно підлаштовувати всю систему управління в залежності від факторів зовнішнього середовища.

Таким чином, підхід до розробки інвестиційної стратегії має полягати у виборі модифікації з проаналізованих у теорії стратегічного планування методів найбільш задовольняючим вище перелічені вимоги, які легко піддаються інтеграції у сформовану систему управління підприємством.

Центром усієї системи стратегічного управління є особистість самого керівника підприємства. Слід наголосити про важливість суб'єктивного фактора; стратегічне управління не може бути зведене до набору рутинних правил, процедур, схем; Стратегічне управління — це скоріше певна філософія або ідеологія бізнесу і менеджменту. І кожним окремим менеджером воно розуміється і реалізується в значній мірі на власний розсуд. Разом з тим, незважаючи на те, що «людський фактор» знаходиться в центрі системи стратегічного управління, дана тема є самостійною науковою проблемою, яка повинна вирішуватися у розрізі управління, соціології, психології та економіки і виходить за рамки нашого дослідження. Досліджуваний нами підхід враховує аналіз суб'єктивного характер стратегічного управління через використання експертних оцінок. Аналіз, створення та впровадження на підприємстві схеми розробки інвестиційної стратегії сприяє формуванню «стратегічного мислення» у керівників підприємств, підвищенню загальної управлінської культури на виробництві. Важливими складовими «стратегічного мислення» від яких найчастіше залежить весь результат стратегічного управління є:

- схильність до ризику;
- інтуїція;
- здатність думати на перспективу;
- здатність генерувати ідеї і мотивувати фахівців для формування пропозицій у галузі інвестування;
- здатність правильно розставляти пріоритети між поточними справами і перспективними напрямками.

Результатом аналізу концептуальних основ є наступна теза: інвестиції в розвиток підприємства слід здійснювати тільки у відповідності з якістю його менеджменту. Якщо останній відносно розвинений, то інвестиції можуть бути доцільні, якщо ж менеджмент перебуває в поганому стані, то інвестиції слід здійснювати, насамперед, у його розвиток і тільки потім в матеріально-технічну базу.

Перехід економіки України на ринкові відносини зажадав координаційних змін у фінансовій політиці.

Методологічною основою фінансового управління є перехід від витратної психології до теорії маржиналізму, тобто теорії, за-

снованої на законі спадної граничної продуктивності факторів виробництва. Основна суть закону, що використовується у фінансовому управлінні — збільшення перемінних витрат веде до зростання обсягу виробництва, прибутку лише до певного рівня, після нього ефект додаткових витрат зменшується. Цей закон є основним регулюючим законом, що дозволяє здійснення мінімізації витрат і максимізацію прибутку в процесі аналізу та відбору інвестиційних проектів, тобто теорії, заснованої на законі спадної граничної корисності та граничної продуктивності факторів виробництва. Ефективність інвестиційних проектів у ринковій економіці у величезній мірі залежить від дотримання вимог базових принципів інвестування. Володіння цими принципами і врахування їх при плануванні інвестиційного проекту є необхідною умовою прийняття правильного рішення при виборі альтернативних варіантів вкладення коштів.

Галенко О. М.,
д-р екон. наук, професор,
завідувач кафедри міжнародного обліку і аудиту,
Крамаренко Р. М.,
канд. екон. наук, доцент,
докторант кафедри міжнародного обліку і аудиту,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

СУЧАСНЕ АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МЕГАПОЛІСУ В УКРАЇНІ

Необхідність формування сучасного аналітичного забезпечення управління розвитком мегаполісів в Україні обумовлена потребами сьогодення. Це є одним з найактуальніших питань з огляду на докорінні структурні зрушення в європейській і національній регіональній політиці на сучасному етапі, зважаючи на необхідність забезпечення їх конкурентоспроможності на тлі загальносвітових соціально-екологічних пріоритетів концепції сталого розвитку провідних територіальних утворень.

У сучасній практиці міста-мегаполіси відіграють усе більшу роль центрів концентрації ділової активності, фінансово-інвестиційного потенціалу, науково-технологічних і соціальних новацій,